

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. K.**, bývajúceho v S., proti žalovanej **D.**, so sídlom v Ž., zastúpenej JUDr. A. M., advokátkou v Č., o **neplatnosť výpovede z pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1 C 189/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. novembra 2010 sp. zn. 3 Co 195/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 2. novembra 2007 č.k. 1 C 189/2005-93 vyslovil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi žalovanou listom z 26. augusta 2005 je neplatná. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Žalovanú zaviazal zaplatiť na účet prvostupňového súdu z titulu trov preddavkovaných štátom 168 Sk a titulom súdneho poplatku 1 000 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Prvostupňový súd dospel k záveru, že porušenie pracovnej disciplíny žalobcom nespĺňa takú intenzitu a také dôsledky pre žalovanú, ktorými by jej prípadne bola spôsobená nejaká škoda, preto podľa názoru súdu výpovedný dôvod neobstojí.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom (prvým v poradí) zo 16. septembra 2008 sp. zn. 3 Co 15/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 128 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými aj právnymi

závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukázal. Námietku žalovanej ohľadom doplnenia dokazovania odvolací súd nepovažoval za podstatnú, lebo žalovaná sa vlastným zavinením nezúčastnila celého odvolacieho pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. apríla 2010 sp. zn. 2 Cdo 24/2009 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že krajský súd vo svojom rozsudku zo 16. septembra 2008 nijako nezdôvodnil námietku žalovanej ohľadne odňatia možnosti konať pred súdom prvého stupňa na pojednávaní 2. novembra 2007, ako aj znemožnenia navrhovania dôkazov na tomto pojednávaní, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia iba konštatoval, že žalovaná sa vlastným zavinením nezúčastnila celého odvolacieho pojednávania a vzhľadom na vyššie uvedené navrhované dokazovanie je irelevantné. Svoje rozhodnutie teda neodôvodnil v súlade s požiadavkami, ktoré na odôvodnenie rozhodnutia stanovujú príslušné zákonné ustanovenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Krajský súd v Košiciach rozsudkom (druhým v poradí) z 23. novembra 2010 sp. zn. 3 Co 195/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 13,89 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V rozhodnutí uviedol, že za bezvýznamné možno považovať tú skutočnosť, či žalovanej bolo alebo nebolo umožnené navrhnuť dokazovanie výsluchom lekára k dôvodu uvedenému v odseku 4 výpovede, keďže nešlo o skutok odôvodňujúci výpoveď, ale podporný skutok na dôkaz o upozornení na možnosť výpovede. Napriek tomu odvolací súd po doplnení dokazovania prednesmi žalobcu a štatutárneho zástupcu žalovanej tento stav vyhodnotil tak, že žalovaná sa vlastným zavinením nezúčastnila pojednávania na súde prvého stupňa v Spišskej Novej Vsi dňa 2. novembra 2007. Nie je možné uveriť štatutárnemu zástupcovi K., že v momente vyvolania veci stál pred pojednávacou sieňou. Ak by bol stál pred pojednávacou sieňou, bezpochyby by po vyvolaní veci vstúpil. Pokiaľ sa tak nestalo, nemožno klásť za vinu súdu prvého stupňa, že vec nebola riadne vyvolaná, keď žalobca na výzvu vstúpil do pojednávacej siene sám. Zrejme zástupca žalovanej sa od pojednávacej miestnosti vzdialil. Preto nemohlo dôjsť k tomu, že by súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Žalovaná sa vlastným zavinením zbavila možnosti navrhovať ďalšie dôkazy.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhla rozsudky súdov oboch stupňov zrušiť a vec

vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedla, že na základe predvolania na pojednávanie na deň 2.11.2007, ktoré sa začalo o 9.00 hod. sa riadne dostavil konateľ žalovanej. Keď prvostupňový súd prerušil konanie za účelom vyhlásenia rozhodnutia, konateľ žalovanej vstúpil do pojednávacej miestnosti s tým, že súd nereagoval na jeho obranu, že pred vyvolaním do pojednávacej miestnosti sa nachádzal na chodbe okresného súdu a túto skutočnosť mu mohla potvrdiť aj zapisovateľka spisovej kancelárie 1 C Okresného súdu Spišská Nová Ves. Napriek uvedeným skutočnostiam v prejednávanej veci súd prvého stupňa vyhlásil už len rozhodnutie a on nemal možnosť predložiť návrhy na vykonanie dokazovania a to vypočutím svedka – lekára P. P. a zároveň navrhnúť konfrontáciu žalobcu a pána V.. Odvolací súd sa týmito námietkami dostatočne nezaoberal, ďalšie návrhy žalovanej na pojednávaní považoval za irelevantné a v rámci odvolacieho konania neprípustné. Súd nesprávne uviedol, že žalovaná sa vlastným zavinením nezúčastnila celého pojednávania. V rámci prvostupňového konania žalovaná nemohla predložiť navrhované dôkazy, nakoľko sa pojednávalo a dokazovanie prebiehalo v jej neprítomnosti. Domnieva sa, že konaním prvostupňového súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ďalej poukázala na to, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jej opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide

o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. V zmysle § 237 je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Žalovaná vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K odňatiu možnosti žalovanej pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že nesprávnym postupom súdu prvého stupňa sa nezúčastnila na pojednávaní dňa 2. novembra 2007, kedy jej bolo odopreté predkladať návrhy na vykonanie dokazovania.

K námietke žalovanej týkajúcej sa účasti na pojednávaní pred prvostupňovým súdom 2. novembra 2007 odvolací súd uviedol, že žalovaná sa vlastným zavinením na tomto pojednávaní nezúčastnila a nie je možné klásť za vinu súdu prvého stupňa, že vec by nebola riadne vyvolaná. Žalobca na výzvu vstúpil do pojednávacej siene sám (zrejme sa konateľ žalovanej od pojednávacej miestnosti vzdialil). S uvedeným názorom sa stotožnil aj dovolací súd. Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania, a to v každom štádiu procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. určuje len jednu výnimku z tohto práva účastníka, za splnenia ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti, a to v prípade, ak riadne predvolaný účastník sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Zo zápisnice z pojednávania (č.l. 90 a nasl. spisu) vyplýva, že pojednávania sa zúčastnil žalobca, žalovaná sa nedostavila, doručenie bolo vykázané. Súd preto vyhlásil uznesenie v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., že pojednávať sa bude v jej neprítomnosti. Keďže žalobca do pojednávacej miestnosti vstúpil, je zrejmé, že vec musela byť riadne vyvolaná. Tomu nasvedčuje aj samotné vyhlásenie konateľa žalovanej pred odvolacím súdom že „stál pred pojednávacou sieňou, videl ako išla do pojednávacej siene sudkyňa a zapisovateľka a čakal na zavolanie, potom videl ako do pojednávacej siene vstúpil žalobca, pričom on nepočul rozhlas, žeby bola táto predmetná vec na pojednávanie vyvolaná“ (č.l. 154 spisu). V zápisnici je ďalej poznamenané, že vyhlásenia rozsudku sa zúčastnil aj konateľ žalovanej. To, že konateľ žalovanej do pojednávacej miestnosti nevstúpil a preto nemohol navrhovať dôkazy, nemožno pripisovať za vinu okresného súdu. Súd postupoval v danom prípade v súlade so zákonom (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Pre úplnosť sa dodáva, že po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky odvolací súd riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s požiadavkami kladeným na odôvodnenie rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Postup súdu nemal preto za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle

ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako správne konštatoval odvolací súd. Prípustnosť dovolania preto z § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodit' nemožno.

K námietke dovolateľky ohľadne hodnotenia dôkazov dovolací súd uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

V danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., a vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. augusta 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová